

DECIZIA nr.51
din 4 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.30 alin.(6) și ale art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art.4 alin.(1) și art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art.8 din anexa nr.5 la Legea nr.63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în interpretarea dată prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii

Publicată în Monitorul Oficial nr.204 din 13.03.2020

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel-Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia-Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Patricia Marilena Ionea	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.30 alin.(6) și ale art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art.4 alin.(1) și art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art.8 din anexa nr.5 la Legea nr.63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în interpretarea dată prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă în Dosarul nr.2378/110/2016 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.92D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 29 octombrie 2019, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art.57 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 28 noiembrie 2019, când, pentru aceleași motive, a amânat pronunțarea pentru data de 12 decembrie 2019. La data de 12 decembrie 2019, Curtea, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art.58 alin.(1) teza întâi din Legea nr.47/1992, în temeiul art.57 din Legea nr.47/1992 și al art.56 alin.(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 4 februarie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 15 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr.2378/110/2016, Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.30 alin.(6) și ale art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art.4 alin.(1)

și ale art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art.8 din anexa nr.5 la Legea nr.63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, în interpretarea dată prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă cu prilejul soluționării apelului formulat de Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău și Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice împotriva Sentinței civile nr.462 din 29 mai 2017, pronunțată de Tribunalul Bacău în Dosarul nr.2378/110/2016. Prin sentința civilă împotriva căreia s-a formulat apel, Tribunalul Bacău a dispus, între altele, obligarea Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău la plata către reclamantii a diferențelor salariale reprezentând sume compensatorii corespunzătoare titlului de doctor, începând cu data obținerii titlului (ulterior datei de 6 iulie 2013), aferent perioadei efectiv lucrate, și până la 1 aprilie 2016.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă arată că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016 este în contradicție cu cele reținute de Curtea Constituțională prin paragraful 26 din Decizia nr.794 din 15 decembrie 2016, pct.3 din considerentele Deciziei nr.587 din 5 iunie 2012, pct.II din Decizia nr.594 din 5 iunie 2012 și considerentele Deciziei nr.885 din 25 octombrie 2012. Nerespectarea deciziilor Curții Constituționale constituie o încălcare a prevederilor art.1 alin.(3), (4) și (5), ale art.126 alin.(3), art.142 alin.(1) și ale art.147 alin.(4) din Constituție.

5. În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

6. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse la dosar de părți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

7. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

8. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art.30 alin.(6) și ale art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.762 din 9 noiembrie 2009, ale art.4 alin.(1) și art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.62 din 27 ianuarie 2010, ale art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.878 din 28 decembrie 2010 și ale art.8 din anexa nr.5 la Legea nr.63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.323 din 10 mai 2011.

9. Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă critică interpretarea dată acestor texte de lege prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1002 din 13 decembrie 2016.

10. Curtea observă că dispozițiile de lege criticate nu mai sunt în vigoare. Astfel, Legea-cadru nr.330/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 au fost abrogate prin art.39 lit.w) și x) din Legea-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.877 din 28 decembrie 2010. Legea nr.285/2010 a fost abrogată prin art.44 pct.30 din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare. Legea nr.63/2011 a fost abrogată prin art.IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului

nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.434 din 9 iunie 2016. Însă, având în vedere cele reținute prin Decizia nr.766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.549 din 3 august 2011, potrivit cărora „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea urmează să analizeze dispozițiile de lege cu care a fost sesizată, care au următorul conținut:

- Art.30 alin.(6) din Legea-cadru nr.330/2009: *„Pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la prezenta lege și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora.”*

- Art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009: *„La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: [...]7.Ordonanța de urgență a Guvernului nr.27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.314 din 7 aprilie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.45/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art.10 alin.(8), art.11 alin.(4), art.12-14, art.15 alin.(1), art.17, art.22-29, art.30-31, art.311 alin.(2), art.32-34 și art.37-41.”;*

- Art.4 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010: *„(1)Începând cu luna ianuarie 2010, întregul personal din sectorul bugetar încadrat în autoritățile și instituțiile publice prevăzute la art.2 alin.(1) și (3) din Legea-cadru nr.330/2009 va fi reîncadrat corespunzător tranșelor de vechime în muncă și pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale avute la 31 decembrie 2009.”;*

- Art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010: *„În cazul în care drepturile salariale determinate în conformitate cu Legea-cadru nr.330/2009 și cu prezenta ordonanță de urgență sunt mai mici decât cele stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului pentru funcția respectivă pentru luna decembrie 2009 se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Această sumă se include în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare, după caz, dar nu este luată în calcul la determinarea altor drepturi de natură salarială care se stabilesc în funcție de acestea.”;*

- Art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010: *„În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr.330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”;*

- Art.8 din anexa 5 la Legea nr.63/2011: *„Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit prezentului capitol, calculat ca sumă între lit.A, B, C, D, E ale art.3.”*

11. Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă susține că interpretarea dată acestor texte de lege prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016 de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii contravine următoarelor texte din Constituție: art.1 alin.(3), (4) și (5) referitoare la statul de drept, separația puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art.126 alin.(3) privind competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, art.142 alin.(1) privind rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției și art.147 alin.(4) privind efectele general obligatorii ale deciziilor Curții Constituționale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în

interesul legii a decis că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.30 alin.(6) și art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009, art.4 alin.(1), art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010, art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010 și art.8 din anexa nr.5 a Legii nr.63/2011, au dreptul la sume compensatorii persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr.330/2009.” Pentru a decide astfel, în considerentele deciziei amintite, paragrafele 36-39, instanța supremă a reținut că „sporul salarial de 15% acordat pentru deținătorul titlului științific de doctor (sporul de doctorat) nu s-a mai regăsit, ca atare, în legile-cadru de salarizare nr.330/2009 și nr.284/2010. Prin urmare, acesta nu a mai fost acordat la încadrarea/reîncadrarea personalului, potrivit noilor legi de salarizare. Pentru cei care, la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr.330/2009, aveau în plată sporul de doctorat, soluția legislativă a fost aceea de a introduce cuantumul acestui spor, nu procentual, ci ca sumă compensatorie acordată potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr.1/2010. Această sumă compensatorie a fost prevăzută pentru a respecta dispoziția legală potrivit căreia nivelul salariilor în plată nu poate scădea prin aplicarea noii legi.” Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că „sporul de doctorat a supraviețuit prin introducerea lui în salariul de bază, conform art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010, acest tratament juridic fiind continuat de legile anuale de salarizare.” Prin urmare, a concluzionat că „legiuitorul nu a operat o abrogare veritabilă și efectivă, ci a instituit o natură juridică nouă pentru suma ce recompensează angajatul care își perfecționează pregătirea profesională prin obținerea titlului științific de doctor. Prin includerea acestei sume în salariul de bază, rezultă că un drept salarial secundar devine parte a salariului, ca drept fundamental, recunoscut și apărut de lege. Altfel spus, dreptul a supraviețuit, chiar dacă a cunoscut o evoluție în planul reglementării și a dobândit o nouă denumire: <<sumă compensatorie>>, fiind inclus în salariul de bază.”

13. Prin aceeași decizie, paragraful 52, instanța supremă a reținut și că aceste sume compensatorii se acordă și celor care au obținut titlul de doctor după 12 decembrie 2009 și până la intrarea în vigoare a Legii nr.71/2015. Temeiul acestei soluții l-au reprezentat considerentele referitoare la echitate și egalitate de tratament ce rezultă din dispozițiile art.3 lit.c) și d) din Legea-cadru nr.330/2009, precum și din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin paragrafele 44-47 a arătat că „existența mai multor acte normative, adoptate succesiv într-un interval scurt de timp, în baza cărora s-a intenționat salarizarea unică a bugetarilor nu poate constitui un temei legal pentru instituirea unui tratament diferențiat și pentru nesocotirea principiului egalității de tratament față de toți salariații și care presupune plată egală pentru muncă de valoare egală. Criteriul temporal sau acela al unor reglementări diferite nu poate justifica diferențe de salarizare între persoane care exercită aceeași funcție și care au aceeași pregătire profesională. Prin urmare, nu poate fi acceptată o situație defavorabilă în ceea ce privește personalul care, începând cu anul 2011, îndeplinește condițiile necesare pentru a-i fi inclusă în salariu suma compensatorie de 15% din salariul de bază, comparativ cu personalul care, în anul anterior, era astfel salarizat. Pentru toate categoriile de personal aflate în situații identice, salarizarea trebuie să se facă la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică unde sunt încadrați. Atunci când este analizată identitatea de situații între doi angajați, nu trebuie verificată identitatea de reglementare, ci trebuie avută în vedere identitatea de activitate desfășurată și de pregătire profesională.”

14. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate de Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă, Curtea constată că acestea privesc, în esență, existența unei contradicții între interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție dispozițiilor de lege analizate și interpretarea dată aceluiași prevederi de lege de Curtea Constituțională prin par.26 din Decizia nr.794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1029 din 21 decembrie 2016, pct.3 din considerentele Deciziei nr.587 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.546 din 3 august 2012 pct.II din Decizia nr.594 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.554 din 7 august 2012, și considerentele Deciziei nr.885 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.27 din 12 ianuarie 2013.

15. Prin Decizia nr.587 din 5 iunie 2012 și Decizia nr.594 din 5 iunie 2012, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 și ca inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate în ceea ce privește dispozițiile art.30 alin.(6) din Legea-cadru nr.330/2009, art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 și art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010. În considerentele deciziilor mai sus amintite, Curtea Constituțională, analizând dispozițiile art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009, a reținut că sporul de doctorat a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010. Faptul că sumele de bani aferente sporului au fost menținute în continuare sub forma unei *sume compensatorii cu caracter tranzitoriu* pentru persoanele care îl aveau în plată la data de 31 decembrie 2009 nu vizează existența sau inexistența sporului, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la intrarea în vigoare, în totalitate, a prevederilor Legii-cadru nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din

fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.877 din 28 decembrie 2010, *lege care nu mai reglementează sporul pentru doctorat*. Prin urmare, Curtea a reținut că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională, astfel încât abrogarea art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 nu este discriminatorie și nu afectează dreptul constituțional la salariu. În Decizia nr.885 din 25 octombrie 2012, precitată, invocată, de asemenea, de Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă, Curtea Constituțională face trimitere la considerentele Deciziei nr.594 din 5 iunie 2012, precitată.

16. Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă invocă și paragraful 26 din Decizia nr.794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1029 din 21 decembrie 2016, în care Curtea Constituțională a reținut că „hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte *inter partes*, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat).”

17. Examinând considerentele Deciziei nr.21 din 21 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, precum și deciziile Curții Constituționale invocate de autorul excepției, Curtea constată că cele două instanțe au dat o interpretare diferită textelor de lege criticate. Astfel, în timp ce instanța supremă a apreciat că „legiuitorul nu a operat o abrogare veritabilă și efectivă, ci a instituit o natură juridică nouă pentru suma ce recompensează angajatul care își perfecționează pregătirea profesională prin obținerea titlului științific de doctor”, astfel că dreptul a supraviețuit, dobândind denumirea de „sumă compensatorie”, instanța de contencios constituțional a apreciat că „sporul în discuție a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010.” Mai mult, Înalta Curte de Casație și Justiție, invocând considerente ce țin de echitate și de aplicarea principiului egalității de tratament, a decis că sumele compensatorii se acordă și celor care au obținut titlul de doctor după 12 decembrie 2009 și până la intrarea în vigoare a Legii nr.71/2015, în vreme ce Curtea Constituțională a apreciat că sumele de bani aferente sporului au fost menținute în continuare sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu doar pentru persoanele care îl aveau în plată la data de 31 decembrie 2009.

18. Referitor la divergențele de interpretare a unor texte de lege ce pot apărea pe cale jurisprudențială, instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr.370 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.649 din 8 august 2017, paragraful 39, a statuat că, atât timp cât ambele interpretări sunt constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența constituțională să opteze, cu prilejul soluționării unui recurs în interesul legii, pentru cea mai corectă/potrivită soluție. Prin aceeași decizie, paragraful 40, Curtea Constituțională a reținut că „nu se poate susține că ori de câte ori există divergență jurisprudențială se pun probleme de constituționalitate - soluțiile jurisprudențiale diferite nu presupun *ab initio* că o interpretare este constituțională și alta neconstituțională, din contră, pot exista două sau mai multe interpretări, care nu depășesc cadrul constituțional, încadrându-se în exigențele acestuia.”

19. În cazul de față, însă, Curtea Constituțională constată că există o divergență între interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii dispozițiilor de lege supuse controlului de constituționalitate și interpretarea pe care, anterior, instanța de contencios constituțional a dat-o aceluiași texte de lege în jurisprudența sa. Or, atât vreme cât cadrul legal a rămas nemodificat ulterior pronunțării deciziilor Curții Constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție avea obligația ca, în interpretarea pe care o dădea textelor de lege, să respecte deciziile instanței de contencios constituțional, care, potrivit art.147 alin.(4) din Constituție, sunt general obligatorii de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

20. Mai mult, Curtea Constituțională apreciază că, prin soluția pronunțată în Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii a adus atingere principiului constituțional al separației puterilor în stat, subrogându-se atât competențelor constituționale ale legiuitorului, cât și celor ale instanței de contencios constituțional. În acest sens, Curtea Constituțională reține că soluția instanței supreme potrivit căreia „au dreptul la sume compensatorii persoanele care au dobândit titlul de doctor după intrarea în vigoare a Legii nr.330/2009” se întemeiază pe două considerente principale. Primul considerent este acela că, după intrarea în vigoare a legilor-cadru nr.330/2009 și nr.284/2010, sporul de doctorat a fost transformat

dintr-un drept salarial secundar într-o componentă a salariului, ca drept fundamental recunoscut și apărât de lege. Această interpretare ignoră faptul că, după intrarea în vigoare a legilor mai sus menționate, sporul de doctorat nu a mai fost prevăzut în legislație, iar suma compensatorie acordată a reprezentat o măsură cu caracter tranzitoriu, ce urmărea să evite diminuarea veniturilor persoanelor care, anterior, obțineau venituri salariale mai mari decât cele care ar fi rezultat din aplicarea noilor legi-cadru în domeniul salarizării. Aprecierea că aceste sume compensatorii s-au constituit într-o nouă modalitate de a recompensa calificarea profesională prin obținerea titlului de doctor nu este susținută nici pentru motivul că acordarea sumelor compensatorii nu s-a limitat doar la drepturile acordate anterior cu titlul de spor de doctorat, ci a privit și alte drepturi salariale, așa cum rezultă din dispozițiile art.30 alin.(6) din Legea nr.330/2009, ale art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 și ale art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010. Prin urmare, Curtea constată că interpretarea instanței supreme se constituie, în fapt, într-o modificare a opțiunii legiuitorului, în sensul contrar adoptat de acesta, afirmând existența unui drept care nu mai are temei legal, contrar principiului constituțional al separației puterilor în stat, consacrat de art.1 alin.(4) din Constituție, cât și prevederilor constituționale ale art.61 alin.(1) și art.115, care consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, respectiv delegarea legislativă, în virtutea căreia Guvernul are competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală.

21. Totodată, Curtea reține că a doua premisă avută în vedere de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii în pronunțarea Deciziei nr.21 din 21 noiembrie 2016 se sprijină pe considerente privind echitatea și principiul egalității în drepturi a cetățenilor, enunțate atât la nivel legal, cât și la nivel constituțional și internațional, instanța supremă apreciind că „pentru toate categoriile de personal aflate în situații identice, salarizarea trebuie să se facă la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică unde sunt încadrați.” (paragraful 47) Or, Curtea Constituțională apreciază că, prin interpretarea dată, instanța supremă nu doar că a procedat, din nou, la o modificare a opțiunii legiuitorului, dar s-a substituit și instanței de contencios constituțional, cu încălcarea prevederilor art.142 alin.(1) din Constituție, care consacră rolul Curții Constituționale de garant suprem al Constituției, efectuând un veritabil control de constituționalitate ce a avut drept rezultat refuzul aplicării unor dispoziții legale ce ar fi fost, în opinia sa, contrare principiului egalității în drepturi.

23. În acest context, Curtea apreciază că sunt relevante și cele reținute prin Decizia nr.1325 din 4 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.872 din 23 decembrie 2008, în care a reținut, în esență, că posibilitatea instanțelor judecătorești de a anula prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și de a le înlocui cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecării contravine principiului separației puterilor, consacrat în art.1 alin.(4) din Constituție, precum și prevederilor art.61 alin.(1), conform cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Curtea a precizat că „în virtutea textelor constituționale menționate, Parlamentul și, prin delegare legislativă, în condițiile art.115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală. Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, potrivit art.126 alin.(1) din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.”

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide :

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Bacău – Secția I civilă și constată că dispozițiile art.30 alin.(6) și ale art.48 alin.(1) pct.7 din Legea-cadru nr.330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art.4 alin.(1) și ale art.6 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art.1 alin.(5) din Legea nr.285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și ale art.8 din anexa nr.5 la Legea nr.63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ în interpretarea dată prin Decizia nr.21 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Bacău
– Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.
Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2020.